

Після бурі

Яків Щоголів

Весело сонце на сході вставало,
Сяєвом в поверху озера грало;
Жодна рослина сльозами росилась,
Скельна вершина огнем золотилась.

Оболок в небі ніде ні шматочка,
Вітер в гаю не зворуше листочка;
Чується тільки з криниці дзюрчання
Та проміж гілок пташок щебетання.

Все, що трудяще, проснулось і встало:
Орач давно вже запряг своє рало;
Взяв чередник жоломійку[1] й скотину
З шляху курного жене на долину.

Ось, сподіваються люди робочі,
Буде година до пізньої ночі,
Але десь оболочка клаптик узявся,
Білим пірцем по блакиту подався;

Плине по небу і в хмарки розрісся,
Вітер геть-геть через ниви понісся;
Хмарки зібралися в хмари великі,
Буря завилала пісні свої дикі;

Блискавка кинула сьайні іскрини,
Громом торохнуло в гори й долини...
Вдарив ж хлюща, рослину обмила, —
Й буря, затихнувши, дальш полетіла...

Сонце, як спершу, засяло й пригріло,—
Й все у природі немов змолоділо:
Дивляться лист і трава зеленіше,
Кожна квітка горить веселіше;

Тиша царює, і знову дзюрчання
Чутно в криниці та птиць щебетання...

Так після бурі буває в природі!
Хочеш, щоб те ж було й в серці? Е, годі!

Серце — не квітка, коли що у йому
Знайдеться місце огневі святому!
Хай в його буря ударе відразу —
Й пробуй загоїти зроблену вразу!

Дай йому сонце і води зцілющі, —
Все в йому холодно буде, як в пущі;
Сонце в те серце на мить не загляне,
Аж поки й битись воно перестане!

Примітки:

[1] Сопілку.